

אורות השבת

גליון מס' **1169**

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

מסכת אבות
פרק א'

פרשת השבוע
שמיני

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר יו"ר המועצה הדתית

והייתם קדושים

פרשת שמיני עוסקת בהשראת השכינה במשכן ביום השמיני, אך גם באירוע הקשה של נדב ואביהוא. דווקא ברגע השיא של הקדושה, נדרשת זהירות גדולה. מכאן לומדים שקרבה לה' מחייבת גבולות, אחריות ודיק. בהמשך הפרשה מובאים דיני מאכלות אסורות, המלמדים שהקדושה איננה רק במקדש, אלא גם במה שהאדם מכניס לפיו. "כי קדוש אני", הקדושה נבנית בפרטים הקטנים של החיים. המסר הוא: שהשאיפה לרוחניות צריכה להיות מלווה במשמעות ובהקשבה לרצון ה'. לא כל התלהבות היא נכונה, אלא רק זו המכוונת על פי התורה. כאשר אדם משלב יראת שמים עם מעשה נכון, הוא זוכה לחיות חיים של קדושה.

בברכת לבת לוי ואבירוק
עופר כרדי

יו"ר המועצה הדתית באר שבע

דבר העורך

השבת עת רצון לפרנסה

כתב ה'אוהב ישראל' מאפטא זיע"א השבת שלאחר חג הפסח יפרשת שמיני מנהג מימים קדמונים בקהילות ישראל לאפות חלה לשבת בצורת מפתח כסגולה לפרנסה טובה, והטעם כי מהקרבת העומר ואילך לא אכלו עוד את המן שירד מהשמים כאומרים "ל במסכת קדושין (לז, ב). ויאוכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח, וישבות המן ממחרת באכלם מעבור הארץ' (יהושע ה, יא-יב). ט"ז בניסן יום לאחר חג הפסח, כשחצו את הירדן ונכנסו לארץ כנען, פסק ירידת המן והחלו לאכול מתבואת הארץ. והיו ישראל צריכין לפרנסה כי עד עתה היה להם המן, ועל כן מתפללין ועושין צורת מפתח על החלות לרמוז שיפתח לנו ה' יתברך שערי פרנסה. וה' הטוב יפתח לנו את אוצרו הטוב של השמים ויצו שחקים ממעל להוריק שפע רב ופרנסה ברווח לכל ישראל.

בברכת לבת לוי ואבירוק
הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וקיק"ש שבטי ישראל "שכונה יא' באר שבע

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	שמיני
הפטרה:	ויסף עוד
כניסת השבת:	18:48
יציאת השבת:	19:40
רבנו תם:	20:27

"שבת מברכין"

המולד ביום שישי בשעה 6:18 בבוקר ו-14 חלקים
ראש חודש אייר בימים שישי ושבת קודש הבעל"ט

עפ"י בקשתו של מורנו המרא דאתרא הגאון רבי אברהם דרעי שליט"א אנו ממשיכים להביא מתורתו של רב העיר מו"ר הגאון רבי יהודה דרעי זצוק"ל

טהרת יום הכיפורים

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם
מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו
(ויקרא טז, ל)

אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם (יחזקאל לו, כה), ואומר מקוה ישראל ה' (ירמיה יז, ג), מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל.
(יומא פה, ב)

ויש להעיר, מדוע הוצרך רבי עקיבא ללמוד ענין זה משני כתובים שונים, הרי הצד השוה שבהם הוא שישראל נטהרים לפני ה' כשם שמים טהורים מטהרים את הטמאים. ובפרט שהלימוד השני אינו אלא היקש, וא"כ מדוע הוצרך להיקש כאשר יש בידו כתוב מפורש. ועל כגון דא מצאנו בשי"ס שהקשה 'מאי ואומר'. ועוד יש להבין משמעות הטהרה המיוחדת שבאה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, עד שדרש עליה 'אשריכם ישראל'. וכיוצא בזה יש להבין הדגשת הכתוב: 'כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו' (ויקרא טז, ל), מדוע חזר הכתוב להדגיש - 'לפני ה' תטהרו'. ברם לכשנתבונן נראה, שאינה דומה טהרת הקב"ה - לטהרת המקוה. שכן 'זורקתי עליכם מים טהורים', משמע שדי אפילו בטיפה אחת של מים הניתו עליו. מה שאין כן 'מקוה ישראל', אשר כידוע המקוה אינו מטהר אלא אם כן נתקיימו בו כל דיני המקוה וגם כל גופו של האדם טובל בארבעים טאה של מים, ואם חיסר אפילו שעה אחת או חציצה כל שהיא לא עשה כלום.

ואם כנים אנו בביאור זה, נמצאנו משכילין במעלת טהרת יום הכיפורים יותר משאר ימים. שכן ביום הכיפורים הקב"ה בכבודו ובעצמו מטהר את ישראל, כמו שנאמר: 'לפני ה' תטהרו'. וכבר נתבאר לפנינו, שטהרת ה' בחינת 'זורקתי עליכם מים טהורים', די לה בטיפה אחת בלבד, והוא הצעד הקטן ביותר שעושה האדם כדי להיענות לקריאתו של הקב"ה 'קול דודי דופק פתחי לי'. אולם בחלוף יום הכיפורים, על האדם לטהר את עצמו מכל עוונותיו כדי לשוב אל ה', כדוגמת 'מקוה ישראל'. המטהר רק במי שטבל כל גופו בתוכו. וזה עומק דרשתו של הרש"ש הק' אשר נהג לדרוש בכל שנה קודם תקיעת שופר בשיבת בית-אל: 'מעט תשובה היום שקול כנגד עמל וטורח גדול בזמן אחר' (ענין פלא יועץ ערך ראש השנה שהעתיק את דרשתו ממלאו). **ברם** עדיין צריך ביאור, במה זוכה האדם ביום הכיפורים לבחינה הראשונה של 'זורקתי עליכם'. זאת ועוד, וכי יש תשובה לחצאין עד שנאמר: 'מעט תשובה היום' - שקול כנגד עמל וטורח גדול בזמן אחר, הרי הלכות התשובה מפורשים ברמב"ם לפרטיהם, ורבינו יונה מנה בהם עשרים עיקרי תשובה - ללמדך שכל הפוחת אפילו באחד מהם הרי זה חסר בעיקר התשובה. ובפרט לדברי חכמים הסוברים שאין עניצומו של יום הכיפורים מכבר בלי תשובה (יומא פה, ב), וזאת הלכה העלה הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ב ה"ו): 'יום הכיפורים הוא זמן תשובה... לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה ולהתוודות ביום הכיפורים'. וגם רבינו יונה העלה כן בספרו הבהיר (שערי תשובה שער שני אות יד): 'מצות עשה מן התורה להעיר אדם את רוחו לחזור בתשובה ביום הכיפורים', ע"ש. **ובדרשותי** בבתי הכנסת אני נוהג להתמקד משנה זו, במשל לאדם קשה יום אשר פרנסתו דחוקה עד שאפילו פת לחם לא היה בידו כדי לכלכל את משפחתו ברוכת הילדים. והנה בצר לו, עלה בדעתו לפרסם ברבים כי עתיד להגיע לעיר אומן מיוחד במינו אשר בכוחו להלך על חבל דק בין שני הרים כאשר התהום מימינו ומשמאלו. כמובן שהציבור נהר בהמוניו לחוות במחזה המופלא ואף שילם על כך בכסף מלא כדמי כניסה למופע. ובהגיע יום המופע התקבצו המוני צופים אשר חיכו בכליון עיניים לראות מי הוא זה ואיזה הוא האדם אשר אמור להלך על חבל דק. ואכן בשעה היעודה הופיע מיוחדעו, אולם לתדהמת כולם הודיע אני הוא 'האומן' המיוחל, אך איני יכול לבצע משימה זו, ותמחלו לי על שנאלצתי לבצע תרמית זו, יען כי לא עשיתי זאת אלא בעבור בני ובנותי המשוועים לפת לחם... הציבור החל להתפורז וחלקם אף גילו הבנה ונתמלחו עליו ברמזים, אלא שלפתע לקח חלה שוב את המיקרופון בידו והודיע: 'מורי רובתי הצגה ננית תתקיים בשבוע הבא...! האם יעלה על מאן דהו ליפול שוב למלכודת זו... והנמשל לענין האומר אחטא ואשוב מובן מאליו.

ומכאן נשכיל להבין עומק מעלת יום הכיפורים, שכן אין לך זמן בו האדם קרוב כל כך לקב"ה כמו יום הכיפורים. שהרי מסכת התקרבות זו ראשיתה בחודש אלול בבחינת - 'איני לדודי ודודי לי', והמטכה בראש השנה ועשיית אשר עליהם דרשו רבותינו (מדרש שיר השירים) - 'קול דודי הנה זה בא', וכן אמרו 'דרשו ה' בהמצאו קראוהו בחינתו קרוב' - אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ. ושיאה מגיע ביום הכיפורים אשר עליו דרשו רבותינו (שם) את הכתוב 'קול דודי דופק פתחי לי', והיינו שהקב"ה ניצל בשערי לבו של האדם ממש! ועל האדם רק לפתוח את הדלת כדי לזכות 'לדביקות בשכינה'.

מי חכם ויבן זאת, לשמר בתוכו כל ימות השנה את רגעי החוד של הדביקות בקב"ה אשר מזוונים לו בטהרת יום הכיפורים, כי בזה זוכה לשמירה מיוחדת - שלא ישוב עוד לחטאיו ותהא תשובתו שלימה מעת ה' - 'לפני ה' תטהרו'!

העלון טעון גניזה.

אתק סיפור "אורות כפר"ל

אורות הכשרות

הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
מחלקת הכשרות

הודעה חשובה

אזהרה

אין אנו אחראים לתעודות מכירת חמץ שאינם תחת פיקוח הרבנות באר שבע

עסקים שאינם עומדים בכשרות תחת פיקוח הרבנות באר שבע והם מכרו את החמץ שברשותם לרבנות באר שבע

וקיבלו תעודה על מכירת החמץ

ולצערנו הרב במס' מקומות

מכרו "חמץ" במשך ימי החג

למרות שהרבנות הנפיקה להם תעודה

"אין תוקף לתעודה זו"

מאחר ומכרו חמץ

ולא כיסו היטב את החמץ.

הודעה חשובה

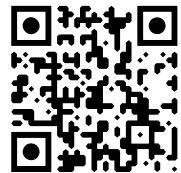
הרינו מודיעים לציבור תושבי באר שבע היקרים **פג תוקפם של תעודות הכשרות ובימים אלו חודשו תעודות הכשרות ולכן יש לדרוש תעודת כשרות מקורית בתוקף עם התימה וחותרמת בצירוף הלוגרמה**

כמו כן הרינו מזכירים

בכדי לא להיכשל חס ושלום בחמץ שעבר עליו הפסח יש לדרוש אישור מכירת חמץ בצירוף הלוגרמה לשנה זו שנעשתה ע"י הרבנות באר שבע

ואין אנו אחראים לאישורי מכירת חמץ שאין עליהם לוגו וחותרמת של הרבנות באר שבע בצירוף הלוגרמה.

בברכת יאכלו ענוים וישבעו
מחלקת הכשרות

לרשימת העסקים הכשרים בעיר סרקו את הברקוד:

אורות הפרשה

ואנפי תולעת ולא איש

'זאת החיה אשר תאכלו' (יא, ב). בקהילה אחת היה יהודי שמדקדק במצוות והחמיר מאוד בענייני כשרות, והיה נזהר מאכילת קטניות, ומחשש תולעים. עם זה, היה בעל גאווה דורך על כולם ומתייחס לבני אדם בזלזול, ולא אחת היה פוגע גם בכבודו של הרב, בטענה שפסיקותיו היו מקלות מדי לטעמו. יום אחד אמר לו הרב, "תמיד תמהתי לפרש המילים שדוד המלך אומר בתהילים 'ואנוכי תולעת ולא איש'. מה ראה לזלזל בעצמו כל כך, אלא ככל הנראה היה לו עסק עם בני אדם שהיו מחמירים מאוד באיסורי "אכילת תולעים", אבל לא נזהרו באיסור "אכילת אדם" לפגוע בכבודו של הזולת והיו מוכנים את החבר לבלעו חי. לאלה אמר דוד המלך 'ואנוכי תולעת ולא איש' אנא לפחות התייחסו אלי וראו בי תולעת והיזהרו שלא לבלעני".

מתהדר בסימן טהרה הוא טמא

'את הגמל כי מעלה גרה הוא' (יא, ד). **רבי יצחק מאגריסו מאיסטנבול** זיע"א ביקש לגעור באנשים שהתעטפו באצטלה של חסידות ויראת שמים, בשעה שליבם חרש מזימות. אמר להם, "התורה מונה את שמות הבהמות שיש להן סימן טהרה אחד בלבד, כמו הגמל וכדומה, והיא קובעת שהן אסורות באכילה, אך התורה נוקטת לשון 'את הגמל כי מעלה גרה הוא', שמוה משתמע כי אסור לאכלו מפני שהוא מעלה גירה. והרי סיבת איסורו אינה מפני שהוא מעלה גירה, אלא בשל חסרונו של הסימן הנוסף, שאינו מפריס פרסה, "אלא התורה באה ללמדנו, כי מי שבפנימיותו טמא ומתהדר בסימן טהרה התהדרות זו בסימן הטהרה היא עצמה סיבה לאוסרו, כי בכך הוא גונב את דעת הבריות".

חיתר לעצם האכילה

'זאת החיה אשר תאכלו' (יא, ב). אומר ה'חתיס סופר' זיע"א התורה פתחה בציון בעלי החיים המותרים באכילה, כי מצד הסברה היה ראוי ורצוי שלא לאכול שום בעל חיים, כמאמר חז"ל **במסכת פסחים** (מט, ב). עם הארץ אסור לאכול בשר. לכן ראתה התורה לומר בתחילה את החידוש שמתיר לאכול בשר.

נתן אצטריות בלב האוכלו

'זאת החיה אשר תאכלו' (יא, ב). כתב הרמב"ן הסימן הגדול בעופות הוא הדרסיה. כל עוף דורס לעולם טמא הוא, מפני שדמו מחומם לאכזריות, ונותן אכזריות בלב האוכלו. אין בכל העופות האסורים שאינו דורס זולת אחד, ואין בהמות הטהורות שהן מעלות גרה ומפריסות פרסה מי שהוא "דורס", ולכן מותרות הן באכילה.

חסד רק עם החברים

'ואת החסידה' (יא, יט). אמרו רז"ל **במסכת חולין** (סג, א). למה נקרא שמה חסידה, שעושה חסד עם חברותיה. אם כן למה נמנית החסידה עם העופות הטמאים, אלא שחסרונה בכך "שעושה חסד אך ורק עם חברותיה". חוץ מ"חברותיה" מאלו שהם אנשי שלומה אין היא נותנת את דעתה על איש.

חסד ולא דברים

'ואת החסידה' (יא, יט). אמרו רז"ל **במסכת חולין** (סג, א). למה נקרא שמה חסידה, שעושה חסד עם חברותיה. **רבי נפתלי מרופשיץ** זיע"א אמר בדרך הלצה, החסידה טמאה, משום שהיא נוהגת כמנהג גבירים מסויימים, שבמקום לעזור לנוזקים בצרכים גשמיים הם רק מדברים ומרעיפים עליהם דברי חיזוק וחסידות בלי ליתן פרוטה לצדקה.

דיק תורה

'זאת החיה אשר תאכלו' (יא, ב). אומר הכוזרי מופלא הדבר, אלפי שנים חלפו מאז ניתנה התורה, וחוץ מהבהמות והעופות המנויים בה, לא גילה איש במשך הזמן עוד בהמה או עוף שיש בהם סימני הטהרה שהתורה מונה.

טמטום המוח והלב

'זאת החיה אשר תאכלו' (יא, ב). אומר הרבי המאכלות האסורים, נוסף על גודל האיסור והעונש שיש לאדם האוכלם, הם מטמטמים את הלב ואת המוח. טמטום זה מוצא את ביטויו בחיי היום של היהודי. ענייני תורה ומצוות נעשים לו כזרים, עד שדברים שהיו מופרכים אצלו קודם לכן, פתאום הוא מוצא את עצמו שייך אליהם.

לקיים בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה לרפואת הרה"ג **יוסף דהאן שליט"א** בן רחל בתוך שאר חולי עמו ישראל

אורות ההלכה

עפ"י בקשתו של מורנו המרא דאתרא הגאון רבי אברהם דרעי שליט"א
אנו ממשיכים להביא תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דאתרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי זצוק"ל

הלכות ספירת העומר - א'

ש - בתי כנסת המקדימים להתפלל ערבית קודם צאת הכוכבים,
האם רשאים לברך על ספירת העומר קודם זמנה?

ת - המדקדקים במצוות סופרים עם צאת הכוכבים, ועל כן ראוי להורות לכל בתי הכנסת לשנות ממנהגם בכל ימות השנה ולהתאחר קצת בתפילת ערבית כדי לברך ספירת העומר בזמנה. ואם אינם יכולים לעשות כן מחשש שמא הציבור יתפזר לאחר תפילת המנחה, רשאים לספור את העומר בברכה גם קודם צאת הכוכבים מיד לאחר תפילת ערבית ובלבד שכבר שקעה החמה, אך קודם שקיעת החמה אינם יכולים לספור בברכה.

ש - המתפלל ערבית שעה מאוחרת, האם עדיף שיספור ספירת העומר בזמנה (עם צאת הכוכבים) או טוב שימתין לספור אחר שיתפלל ערבית?

ת - אמנם לכתחילה צריך לספור ספירת העומר מיד עם צאת הכוכבים, מכל מקום זמנה כל הלילה. וכיון שיש מן הפוסקים אשר התנו את ספירת העומר בתפילת ערבית, ראוי להמתין ולא לספור את העומר עד לאחר תפילת ערבית, גם אם הוא מתכוון להתפלל בשעה מאוחרת.

ש - האם קטן שהגיע לגיל חינוך יכול לספור בברכה?

ת - פשוט וברור שקטן אשר הגיע לגיל חינוך, צריך לחנכו וללמדו לספור ספירת העומר בברכה.

ש - קטן שהגדיל בתוך ימי הספירה, האם יכול להמשיך לספור בברכה בשאר הימים?

ת - בענין זה כבר נחלקו רבותינו הראשונים, וגם דעות גדולי הפוסקים האחרונים נפרדו בה. והקרוב אלי לקיים את פסק מרן הראש"ל עט"ר הגאון רבנו עובדיה יוסף זצוקלה"ה, שאינו רשאי להמשיך לספור בברכה. וכן ראוי לנהוג, כדי שלא יכניס עצמו לספק ברכה לבטלה חייו.

ש - האם נשים חייבות בספירת העומר?

ת - נשים פטורות מספירת העומר, ועל כן אינן רשאיות לברך על מצוה זו.

ש - זקן או חולה שאינם יכולים לעמוד, האם רשאים לברך ספירת העומר בישיבה?

ת - אמנם לכתחילה צריך לברך ברכה זו מעומד, וסמכו רבותינו דרשה זו מתוך הכתוב "מהחל חרמש" בקמה" - אל תקרי בקמה אלא בקומה". מכל מקום, אין זה מעכב. ופשוט שזקן או חולה אשר קשה עליהם העמידה, שיכולים לברך ברכה זו בישיבה.

ש - מי שהתפלל תפילת ערבית יחיד והוא מסופק אם ספר את העומר, ובמשך כל אותו היום למחרת לא ספר, אם רשאי להמשיך בשאר הימים לספור בברכה?

ת - אמנם המפסיק יום אחד בספירה, אינו רשאי להמשיך לספור בברכה בשאר הימים, מכל מקום אם יש ספק שמא בכל זאת ספר באותו היום, ימשיך לספור בשאר ימים בברכה.

ש - מי ששכח לספור את העומר יום אחד, ונזכר למחרת בבין השמשות, האם רשאי לספור בלי ברכה כדי שיוכל להמשיך לספור בברכה בשאר הימים?

ת - אם נזכר בבין השמשות, כלומר עד 18 דקות מזמן שקיעת החמה, רשאי לספור בלא ברכה, ובשאר הימים ימשיך לספור בברכה.

דבר רבני השכונות

הרה"ג אברהם טריקי שליט"א
רב שכונה ד'
ורב "חברה קדישא" באר שבע

הכעס מביא לכלל טעות

"וישמע משה וייטב בעיניו" (י, כז) הודה ולא בוש לומר: לא שמעתי! (רש"י) אלא אמר: שמעתי ושכחתי! (שפתי חכמים) שואל הרב ברוך מרדכי אזרחי בספרו "ברכת מרדכי" כלום לא יתכן שזכרוננו של אדם יגבד בו? ואף אם לא נעים הדבר, אף לא נאה, אבל החרדה והבושה הזאת על שום מה? אלא יסוד גדול בלימוד תורה או יכולים ללמוד משכחתו של משה רבינו. שיכחה אינה באה סתם. אם נתעלמה הלכה, משמע יש סיבה לדבר. הבושה אינה על עצם השיכחה אלא על סיבתה. מובא בספרי (מטות) אמר רב הונא: בשלושה מקומות כעס משה ונתעלמה ממנו הלכה, ואלו הן: בשבת, ובכלי מתכות ובאונו... מנין? שנאמר (ויקרא י, טז): "ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרון", וכיוון שכעס נתעלמה ממנו הלכה שאונו אסור לאכל בקדשים. או רואים איפה קשר ישיר בין "כעסו" של משה לבין "נתעלמה" ממנו הלכה. כאשר קיימת התבטלות וכניעה לתורה ולנותנה, לא תיתכן תופעה של "ויקצוף", כל הבא לכלל כעס בא לכלל טעות. מכאן השבח הגדול למשה רבינו שהודה ולא בוש ועל אף הבושה הגדולה אמר: "שכחתי" ולא עוד אלא שהוציא כרוז בכל פינות מחנה ישראל להודיע כי הוא משה רבינו שכח אבל אהרון הכהן לא שכח. מוסר השכל יוצא לנו מזה: אם ילמד אדם להתגבר על כעסו יוכל להינצל מתקלות רבות הנקרות לו בחייו. מובא ב"ספר חסידים" מעשה נפלא: בחסיד אחד שהיה לו בן יחיד, וחינכו לתורה ומוסר. והיה הבן מכבד את אביו ביותר. בשעת פטירתו של אביו, קראו אליו וציווהו לאמר: "כשם שאתה מכבדני בחיי, כך תכבדני אחרי מותי. ואני מצווך שכאשר אתה כועס, עצור ברוחך וכבוש יצרך, ותלין כעסך לילה אחד. "לאחר פטירת אביו נשא אשה וישב עמה שנה אחת, ולא הייתה לו פרנסה. וקיבל רשות מאשתו ונסע למדינת הים ונתעכב שם שנים רבות, ואח"כ נתן דעתו לחזור. והגיע לביתו בלילה, וראה דרך החלון שאשתו יושבת עם בחור אחד יפה - תואר, והיא מנשקת אותו והוא מנשק אותה. חרה אפו מאוד בראותו שאשתו בוגדת בו, שלף חרבו מתערה וביקש להרוג את שניהם ואח"כ לאבד את עצמו לדעת, ומיד נזכר בצוואת אביו: "תלין כעסך לילה אחד." והשיב חרבו לתערה והלך לו לן העיר ונתנמנם שם. בבוקר הלך להתפלל בבית-הכנסת שיש שם. והנה הגיע לשם אותו בחור שהיה יושב בלילה עם אשתו. אמרו לו האנשים מהקהל, לאחר שזיהו את האורח: "לך ושאל בשלומנו של האורח הזה, שהוא אביך קנך, הוא עשך ויכוננך!" וכך היה. שאל בשלומנו ונישק את ידיו. באותה שעה נודע לו שהניח אשתו מעוברת והבחור הזה הוא בנו אשר נולד לו מאשתו הצנועה והכשרה. פתח פיו ואמר: "ברוך יהיה מור אבי שציווני לעצור את כעסי וללין כעסי לילה אחד. וברוך טעמו שמנע אותי מלבוא בדמים, ותהיה מנוחתו כבוד, וב"ה ששיעני לכבוש את יצרי." וכשבא לביתו אמר: "פתחי לי אחותי רעייתי תמתי!" ועשו שמחה גדולה עד מאוד. רבנו האר"י ז"ל היה מקפיד מאוד על עוון הכעס יותר מכל שאר העבירות, ונתן טעם לדבר, כי על כל שאר העבירות אין הנשמה מתחלפת, אבל בכעס נאמר: "טורף נפשו באפו", שמסתלקת ממנו הנשמה הטהורה אשר בו ונכנסת בו נפש מצד החיצוניים [וכך מבואר בזוהר הק' שמות]. ולכן אמרו בגמרא פסחים סו: כל הכועס אם חכם, חכמתו מסתלקת ממנו וכו'. ואפילו אם יהיה חכם, גדול חסיד. כי מי לנו גדול ממשה רבינו, רבן של כל הנביאים, ונתכעס על דבר מצווה, ואעפ"כ נאמר: "ויאמר אלעזר הכהן וגו'", שנעלמה ממנו הלכה זו. וזהו סוד "טורף נפשו באפו", שנעשית נפשו טריפה והוא משליכה ממנו. ואפילו יעשה האדם מצוות רבות ותיקונים לנפשו הכל יהיו נאבדים ממנו לגמרי, כי אותה נשמה נאבדה ממנו ונשמה אחרת באה במקומה. מובא בספר "מגיד מישרים" שהמגיד אמר למרן הקדוש: "יוכבר הודעתך כמה אתה צריך להתנהג בשפלות, לא לכעוס על שום דבר בעולם. צא ולמד: משה רבן של כל הנביאים, שכל מקום שבא לכלל טעות, לכן על שום דבר בעולם לא תכעוס ואפילו על מילי דשמיא שאתה צריך להראות ולהתנהג במידה זו. והיזהר שתתנהג עם הבריות בנחת ולא תכעוס בשום פנים שבעולם אף על קנאת ה' אל ישלוט בך הכעס כי זה כלל גדול!" יה"ר שיזכנו השי"ת לא לכעוס כלל וכלל ולהתנהג בנחת.

בברכת לבית אלוף ואביר
הרב אברהם טריקי

העלון מוקדש לזיכרו ולעילוי נשמתו של כב' המרא דאתרא וראב"ד ב"ש
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי זצוק"ל
בר אסתר
ת.נ.צ.ב.ה
"נפשו בטוב תלין זורעו ירש ארץ"

טיול בעולמות העליונים

הכול ידעו לספר בגדולתו של הצדיק רבי משה לייב מסאסוב. במיוחד שיבחו הבריות את התיקון-הצוות שהוא עורך מדי לילה. "הרבי עולה אז לעולמות עליונים", התלחשו האנשים ברטט. הסיפורים וההשערות עברו מפה לאוזן ואפמו את הרבי בהילת מסתורין.

תלמידו המובהק, ר' צביהירש מזדיטשוב, היה זה שעשה מעשה. הוא נקלע לעת ערב לבית-המדרש, ושמע את שיחת החסידים אודות 'תיקון-הצוות' של רבם והדרגות העליונות שאליו הוא מגיע. במוחו של ר' צביהירש צץ רעיון.

בלילה, בחסות החשיכה, כשבית הרבי שרר שקט מוחלט, התגנב ר' צביהירש אל הבית. הוא המתין לרגע שהרבי יעזוב את חדרו, וברגע שיצא ממנו, מיהר לחדור לתוכו. בזריזות חתולית פתח את דלת הארון והצטנף במינה, כשסדק צר מאפשר לו לעקוב אחר הנעשה. הוא נוהר שלא לגרום רעש ולא לזוז. עמד במקומו והמתין.

כעבור דקה נשמעו הצעדים המוכרים. הרבי נכנס לחדרו, והכין את עצמו לקראת השינה. חרדה גדולה אחזה בר' צביהירש. אמנם חשש שמא יתגלה במקום מחבואו, אך יותר מכך חש אי-נוחות מהחדירה לפרטיותו של הצדיק. אך עתה כבר מאוחר מכדי להתחרט.

קריאת-שמע של הצדיק, בדביקות רגילה, ולאחריה דממה. הרבי נשכב על מטתו, ונרדם. תלמידו, ממקום תצפיתו בארון, חיכה בקוצר רוח לשעת חצות. הוא לא ידע את השעה, והזמן היה נכצח.

רחש חדרו. הצדיק מתהפך על משכבו. תוך שניות התרומם ונטל את ידיו. חשיכה גמורה שוררת סביב. לפי קול הרחש מסתבר שהרבי מתלבש עתה. אור העולה בחדר, ור' צביהירש שמח מאוד. כך יוכל לראות טוב יותר כיצד יושב רבו באבל על הקרקע, כיצד קורא הוא את התיקון, בוכה ומתפלל.

אך מה זה!! התלמיד משפשף את עיניו בתימהון. מרוב השתאות כמעט נילה את מקום מחבואו. הרבי לבוש מעיל פרווה קצר, כזה שלובשים הנוכרים הכפריים. אזור קש כרוך סביב מותניו. רגליו נתונות בתוך מגפיים כבדים ומגושמים. כמעט אי-אפשר היה לזהות בדמות האיכר את הצדיק מסאסוב.

התלמיד אינו מספיק לעכל את מה שרואות עיניו. הרבי לא מתעכב. נוטל את הפנס בידו ויוצא מן החדר. לא חולפות שניות מספר ודמות נוספת חמוקת מן החדר בעקבותיו. החסיד שהחליט לראות את תיקון-הצוות של רבו, ויהי מה.

בחצר הבית נכנס הרבי למחסן, ויוצא כשקידום חד נעוץ בחגורתו, וחבילת עצים על שכמו. בצעדים בטוחים יוצא הרבי אל הלילה הקר. ותלמידו – כצל בעקבותיו. רואה ואינו נראה, שומר על צעדי רבו.

חושך בחוץ. שום נפש-חיה לא נראית ברחובות. רק השלג המכסה

הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע

הודעה חשובה

הרינו מודיעים לציבור תושבי באר שבע

כי משרדי הרבנות והמועצה הדתית

ברח' התלמוד 8 שכונה ד'

יפתחו לקהל

לאחר חופשת חג הפסח

למתן שרותי הדת

ביום ראשון כה' ניסן תשפ"ו (12.4.26)

בברכה

עופר כרדי

יו"ר המועצה הדתית

קניית מוצרי מזון לאחר הפסח

לאחר הפסח יש לקנות מוצרי מזון אך זרק במקומות שמכרו את החמץ שברשותם לפני הפסח לגוי באמצעות הרבנות באר-שבע

סגולה לשמירה והצלחה לכל השנה

מרבינו חיים פלאטי זצוק"ל וה"ש"בט מוסר" ועוז:

"כל האומר מזמור 'למנצח בנגינות' בצורת המנורה בשבעה שבועות של ימי ספירת העומר 'אחר ברכת הכוהנים בבוקר' מובטח שלא יארע לו שום נזק בכל השנה כולה ויהיה מצליח במעשיו".

לוח זמנים שבועי

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'	שבת קודש	לוח הזמנים מדייק באר-שבע
4:56	4:55	4:53	4:52	4:51	4:49	4:48	עלות השחר
5:03	5:01	5:00	4:59	4:58	4:56	4:55	זמן טלית ותפילין
6:21	6:20	6:19	6:17	6:16	6:15	6:14	זריחה - הנץ החמה
8:49	8:48	8:47	8:46	8:45	8:45	8:44	סוף ק"ש לדעת מג"א
9:27	9:27	9:26	9:25	9:25	9:24	9:23	סוף ק"ש להנניא והג"א
10:32	10:32	10:31	10:30	10:30	10:29	10:29	סוף ברכות ק"ש
12:42	12:42	12:41	12:41	12:41	12:40	12:40	חצות יום ולילה
13:15	13:15	13:15	13:15	13:15	13:14	13:14	מנחה גדולה
18:04	18:04	18:05	18:05	18:05	18:06	18:07	פלג המנחה
19:09	19:10	19:11	19:11	19:12	19:13	19:13	שקיעה
19:25	19:25	19:26	19:27	19:28	19:28	19:29	צאת הכוכבים

שבת שלום!

את השבילים בוחק בלבנו וממור אור נוגה מסביב.

מסלול הליכתו של הצדיק ארוך הוא. כמעט עד קצה העיר הגיע הרבי נכנס לסימטה צרה. עוד צעדים ספורים והוא נעצר מול בית קטן ורעוע. שנראה היה כאילו כולו שקוע בשלג העומק.

דופק הוא על החלון, כמנהג האיכרים. "פיתחו נא", קורא הוא בלשון, וקולו גם הוא נדמה עב ומחוספס.

"מי שם?", נשמע קול אשה מתוך הבית.

"זה אני! הבאתי עצים טובים להסקה. אתן לך במחיר טוב!", ענה הרבי.

"אין בבית פרוטה", משיב קול האשה מבנים.

"קר מאוד והמשא כבד", קורא האיכר מבחוץ. "פתיח, ונתמקח אחר-כך".

עוד מעט קט ואור נראה מהבהב מבעד לחלון, והדלת נפתחה.

ה'כפרי' מניח את העצים על הקרקע, ופוגש אשה יולדת שוכבת במטה שבורה. "איה בעלך?", הוא שואל.

"בעלי רוכל הוא, נודד בכפרים בכל ימות השבוע, ורק בשבת בא הביתה. שלוש אחוזני חבלי לידה, וילדתי בן למזל-טוב. ב'יה, אני בריאה והתינוק בריא, ובעלי יבוא לשבת הביתה", היא סיימה את דבריה, ומבטה נח על ערימת העצים המונחת על הרצפה.

"קר מאוד", אמרה. "קר לרך הנולד ולאחיו הקטנים".

טרם כילתה לדבר והרבי כבר רכון על הזרדים, בוקעם בקרדומו לזורים קטנים. ובשעה שהוא עושה את מלאכת חיטוב העצים ממלמלות שפתיו את מלות התיקון; ובשעה שהוא מעלה אש בתנור, לוחש הוא את הפרק הבא אחריו; ובשעה שהוא כבר מתלקחת ומפיצה חום נעים בכל פינות הבית, מסיים הרבי את אמירת התיקון כולו.

עוד מעט יפציע השחר. הרבי ממחר לשוב על עקביו. "אל תדאגי", הוא מעודד את היולדת הענייה, "מחר אביא לך שוב עצים להסקה, ואמשיך כך עד שבעלך יגיע".

ושוב צועד התלמיד, מסתתר, בעקבות רבו. שבים הם לביתו של הצדיק. איש לא ראה כיצד מחליף הרבי את בגדיו. עם הנץ השחר לבוש הוא כבר בבגדיו הרגילים, מתכוון לתפילת שחרית.

וכשהו החסידים מספרים בגדולת רבם ובמעלת תיקון-הצוות שלו, היה מפליא בשבחו התלמיד ר' צביהירש יותר מכולם. וכשהו הבריות אומרות, שהרבי עולה בחצות הלילה ומגיע לעולמות עליונים, היה ר' צביהירש קובע: "הרבה-הרבה למעלה מזה".

לעילוי נשמת
 הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל
 בר עליה ז"ל
 והרבנית רחל טריקי ע"ה
 בת סימני ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה.

* תוכן המודעות באחריות המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

077-915552 077-915552